

LIBRIS

We know

books

ANDREW CLEMENTS (1949-2019) e autorul îndrăgitului roman clasic modern *Povestea frindelului*, aflat pe lista de bestsellere a *New York Times* și care s-a vândut în peste șase milioane de exemplare, a câștigat 19 premii statale (fiind nominalizat la 38!) și a fost tradus în peste o duzină de limbi din întreaga lume. Andrew a început să scrie ca profesor la o școală publică de lângă Chicago, unde a citit multe dintre titlurile amintite în această carte împreună cu elevii lui. Numit „maestrul povestirilor școlare“ de *Kirkus Review*, Andrew este autorul a peste 80 de cărți apreciate pentru copii.

ANDREW CLEMENTS

Clubul Rataților

Traducere din engleză
de Ciprian Șiulea

arthur

- ☐ Romanele *Războiul Stelelor* - universul extins (scrise de numeroși autori)
- ☐ Seria *Războiul stelelor* (scrise de numeroși autori)
- ☐ Seria *Harry Potter* de J. K. Rowling
- ☐ Seria *Jurnalul unui puști* de Jeff Kinney
- ☐ Seria *Marele Nate* de Lincoln Pierce
- ☐ *Shiloh* de Phyllis Reynolds Naylor
- ☐ *Tabăra* de Louis Sachar
- ☐ *The Black Cauldron - The Chronicles of Prydain (Cazanul negru - Cronicile din Prydain)* de Lloyd Alexander
- ☐ *The High King (Regele cel mare - Cronicile din Prydain)* de Lloyd Alexander
- ☐ *The Sailor Dog (Câinele marinar)* de Margaret Wise Brown
- ☐ Seria *Cronicile din Narnia* de C. S. Lewis
- ☐ „Toată vara într-o zi“, povestire de Ray Bradbury
- ☐ *Toporișca* de Gary Paulsen
- ☐ *Tuck pentru totdeauna* de Natalie Babbitt
- ☐ *Un Robinson elvețian* de Johann D. Wyss
- ☐ *Under the Blood-Red Sun (Sub soarele roșu)* de Graham Salisbury

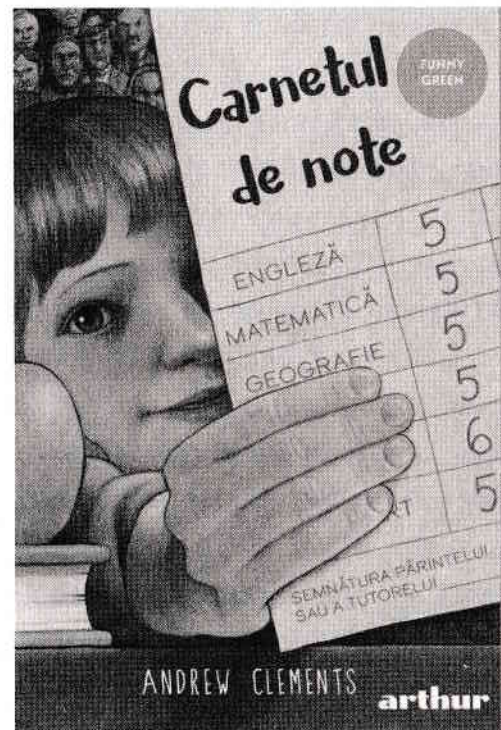
Cuprins

1. Ce se întâmplă apoi?	7
2. În sec	11
3. Pe pilot automat	15
4. Reguli	24
5. Simplu	30
6. Copilul nepotrivit	34
7. Confort	42
8. Sconcsul	49
9. Masa	55
10. Semnul	63
11. Onorabil	67
12. Fratele cel mare	75
13. Planuri	80
14. Asta e situația	88
15. Două pariuri	96
16. Prințesa războinică	104
17. Ambuscada	112
18. Deloc amuzant	118
19. Nonficțiune	123
20. Rebranduire	133
21. Bun-venit în Australia	142

22. Pe fundul apei	151
23. Un minut mai târziu	158
24. Spitz și Buck	162
25. Scenă după scenă	165
26. Duelul	172
27. Gata cu pariurile	189
28. Testat pe nesimțiți	192
29. Ajustări	197
30. Fratele mai mare al lui Yoda	201
31. O zi nebună	204
32. O săptămână departe	213
33. Masa numărul trei	226
34. Viața reală	236
35. Revolta	241
36. O idee grozavă	248
37. Cea mai bună carte din lume	252
 <i>Lista de cărți a Clubului Rataților</i>	 267

Descoperă și *Carnetul de note*,
carte scrisă tot de Andrew Clements

„Majoritatea copiilor cred că dacă iau note proaste
e vina lor. Dar asta nu e adevărat... O notă proastă
pentru un copil e o notă proastă pentru toată lumea.“

Dă pagina și citește un extras.

Ce se întâmplă apoi?

Pe hol, în fața biroului directoarei, era un scaun de plastic roșu-aprins. Era cunoscut drept Scaunul Electric, iar marți, la nouă și un sfert dimineața, pe el stătea Alec Spencer.

În anii petrecuți la Școala Generală Bald Ridge, Alec vizitase Scaunul Electric de numeroase ori – undeva pe la mijlocul clasei a cincea le pierduse șirul. În dimineața aceasta era prima dată când fusese trimis la biroul directoarei în clasa a șasea... numai că era și prima zi de școală, așa că Alec era elev de-a șasea de mai puțin de patruzeci și cinci de minute.

Un copil putea să ajungă pe Scaunul Electric în cel puțin o sută de moduri, majoritatea destul de obișnuite: răspundeai grosolan unui profesor, hărțuiai alt elev, împingeai sau loveai pe cineva, aruncaii cu mâncare la cantină – chestii de felul ăsta.

Dar Alec era un caz special. De fiecare dată când aterizase pe Scaunul Electric, fusese prins făcând ceva ce de obicei le plăcea profesorilor – citise. Nu era vorba

de ce citea sau cum citea – era vorba, întotdeauna, de unde și când citea.

Poate că mama și tatăl lui erau de vină, din cauza tuturor acelor ore în care îi citiseră când era mic. Sau poate că de vină erau *Câinele marinăru*, *Omida mândricioasă* sau, eventual, *Cotoi cu pălărioii*¹. Dar nu exista niciun dubiu că Alec iubise cărțile din prima clipă. Odată ce dădea de un început, trebuia să ajungă la mijloc, pentru că mijlocul ducea întotdeauna la finalul poveștii. Și, indiferent de împrejurare, Alec trebuia să știe ce se întâmplă apoi.

Situația de azi era un exemplu perfect. Cu doar douăzeci de minute mai devreme, Alec fusese la prima oră, cea de arte, și doamna Boden le împărțise tuturor foi și creioane. Apoi spusese: „Vreau ca fiecare dintre voi să deseneze rapid acest bol cu mere, fără să vă scrieți numele pe foaie. Peste cinci minute o să strâng desenele și o să le lipesc pe perete, apoi o să discutăm despre ceea ce vedem. Bine? Vă rog, începeți.“

Din cealaltă parte a clasei de arte, Alec păruse că stă aplecat deasupra foii lui, muncind din greu. Dar atunci când se apropiase, doamna Boden descoperise că Alec era aplecat deasupra unei cărți, citind – lucru

¹ Text și ilustrații de Theodor Seuss Geisel, traducere de Florin Bican, Editura Vlad și Cartea cu Genius (n.red.).

care se întâmplase de foarte multe ori în anii trecuți. Așa că doamna Boden îl trimisese imediat la directoare.

Sună de intrare pentru ora a doua, și coridorul din fața biroului directoarei se umplu de copii – acesta fiind unul dintre cele mai rele lucruri atunci când stăteai pe Scaunul Electric. Dacă erai trimis la doamna Vance, toată școala știa asta.

Însă Alec nu stătea pe Scaunul Electric pur și simplu. În același timp, citea. Era o carte numită *Regele cel mare* și, în mintea lui, Alec ținea în mână o sabie și alerga alături de personajul principal, luptând pentru salvarea unui regat. Soneria, copiii, râsetele și discuțiile – pentru el, toate acestea erau ca niște sunete care veneau de la un televizor din altă cameră.

Dar, dintr-odată, o voce puternică îi solicită atenția.

— Hei, voi simțiți un *miros*?

Fără să ridice privirea din carte, Alec recunoscuse vocea. Îi aparținea lui Kent Blair, un puști care locuia pe strada lui și care îi fusese prieten. În ultima vreme, Kent era foarte popular și foarte enervant, și râdea întotdeauna când Alec dădea de bucluc. De asemenea, Kent fusese la ora de arte a lui Alec, deci faptul că apăruse acum nu era o coincidență.

Alec se forță să rămână cu ochii în carte, dar își dădea seama că Kent e la mai puțin de doi metri distanță, lângă alți doi tipi. Vorbea extrem de tare, mimând cu gesturi exagerate că amușină aerul.

— *Pfui!* Pe bune, nu simțiți *mirosul* ăsta?

Unul dintre ceilalți tipi spuse:

— Cred că sunt spaghetele. De la cantină.

Kent se întoarse încet spre Alec, prefăcându-se că îl vede pentru prima oară, și arătă spre el.

— Ahhh! *Uitați!* E Alec Spencer, pe Scaunul Electric! Așa că mirosul ăsta e de *șoarece de bibliotecă prăjit!* V-ați prins? Ha-ha!

Ceilalți tipi începură să râdă și ei.

— A... da! *Șoarece de bibliotecă prăjit!*

Alec ridică privirea din carte și se încruntă. Era pe punctul de a le arunca și el niște insulte, când toți cei trei băieți se opriră din râs și plecară – rapid.

La stânga lui se mișcă ceva, și Alec se întoarse. Era doamna Vance, ținând ușa biroului ei deschisă.

— Poți să intri, Alec.

CAPITOLUL 2

În sec

Scaunul din fața biroului doamnei Vance era identic cu Scaunul Electric de pe hol: plastic tare și roșu, cu picioare negre de metal. Alec își aminti cât de mare i se păruse scaunul în clasa întâi și cât de speriat fusese la acele prime vizite. Astăzi, scaunul i se potrivea perfect, iar el se simțea ca acasă.

Doamna Vance arăta la fel: păr cărunt-castaniu aproape până la umeri, sacou pe deasupra bluzei – uneori purta pulover pe deasupra bluzei. Și avea întotdeauna un colier de perle mici. Nu avea ceea ce Alec ar fi numit o față drăguță, dar nu era nici pe departe urâtă.

Se așezase în felul ăla cu coatele pe birou și palmele împreunate. Alec se gândi că o făcea să pară că se roagă – poate chiar asta făcea. Ochelarii ei nu aveau rame, iar lentilele erau destul de groase, așa că ochii căprui păreau imenși. Când se uita la el așa cum se uita în clipa aceea, Alec se simțea ca un gândac sub lupă.

Știa că nu e cazul să zâmbescă, nici să vorbească primul. Așa că așteptă.

Așteptarea dură doar cinci sau zece secunde, dar păru mult mai lungă. Apoi doamna Vance își despărți mâinile și le încrucișă în fața ei pe birou. Vorbi încet și foarte blând, cu buzele abia mișcându-i-se și ochii mijiiți.

— Alec, Alec, Alec – *ce* ne facem?

Și, când rosti cuvântul *facem*, sprâncenele ei închise la culoare zvâcniră în sus.

Alec rămase perfect nemișcat. Doamna Vance mai țipase la el, îi scuturase degetul sub nas și o dată își trântise amândouă mâinile pe birou cu putere. Dar asta, *asta* era ceva nou.

Doamna Vance deschise un dosar de pe birou.

— Am analizat rezultatele tale școlare și scorurile la teste de anul trecut. Nu sunt extraordinare, dar nu sunt nici atât de rele pe cât crezusem eu că o să fie.

Doamna Vance tăcu și își aținti ochii mari asupra ochilor lui.

— Dar în privința evaluării atitudinii, a evaluării abilității de învățare și a notelor pentru participarea la ore, clasa a cincea a fost un dezastru!

Doamna Vance făcu o pauză, apoi întrebă:

— Știi de câte ori ai fost trimis la biroul meu anul trecut pentru că citeai în loc să ascuți și să participi la oră?

Alec era pe punctul de a estima că fusese trimis de unsprezece ori, dar apoi decise că e mai bine să-și țină gura. Scutură din cap.

Doamna Vance se aplecă în față.

— De *paisprezece* ori!

Încă o pauză lungă.

— Profesorii tăi și cu mine știm cât de inteligent ești, Alec. Toți admirăm faptul că îți place atât de mult să citești – nu cred că am mai cunoscut pe cineva căruia să-i placă atât de mult cărțile. Dar atunci când cititul stă în calea celorlalte activități școlare în fiecare zi, *asta* e o problemă, și e din ce în ce mai rău cu fiecare an. Începând de *azi*, trebuie să faci niște schimbări clare – și tu știi deja care sunt ele. Iar dacă decizi să *nu* îți schimbi comportamentul la ore, atunci voi solicita să participi la un program special de abilități de învățare. Programul acesta începe la o săptămână după terminarea școlii, în iunie anul viitor, și clasa se reunește timp de trei ore în fiecare dimineață. Programul ține șase săptămâni, iar dacă atitudinea și acțiunile tale nu se schimbă, *așa* o să-ți petreci mare parte a verii viitoare. Înțelegi?

Alec înghiți în sec, în timp ce gândurile i se învălmășeau în minte. O vară întreagă fără nicio excursie în New Hampshire, fără să stea la cabana bunicilor lui, fără să înoate în lac – și fără schi nautic!

Directoarea repetă întrebarea.

— Înțelegi?

— Da.

— Bun. Le-am spus tuturor profesorilor tăi să te urmărească îndeaproape, și dacă te văd că citești la oră sau nu ești atent, trebuie să te trimită direct la mine. De asemenea, o să le trimit părinților tăi o scrisoare recomandată în care le explic cât de serioasă a devenit chestiunea asta. Iar după ce vedem evaluarea comportamentului și notele tale din primul trimestru, vom lua măsurile care se impun.

Doamna Vance completează un permis de trecere galben, îl rupse din teanc și îl împinse pe birou.

— Acum du-te la ora a doua, și nu vreau să te mai văd aici tot anul.

Alec se ridică în picioare, luă permisul și ieși din biroul ei fără un cuvânt.

Pe pilot automat

Șase săptămâni de școală de vară? Ca să deprindă abilități de învățare? Era groaznic că directoarea îi spusese așa ceva în prima zi a clasei a șasea. Dar... oricât de mult ar fi detestat el ideea asta, doamna Vance îi spusese și că era inteligent și că știa deja ce schimbări trebuie să facă. Părea destul de simplu, de fapt: nu trebuia decât să înceteze să mai citească în timpul orelor și să fie mai atent.

Așa că plecă din biroul doamnei Vance simțindu-se, cu fiecare pas, din ce în ce mai puțin îngrijorat. Apoi se gândi: „Oare chiar le-a spus profesorilor mei să mă supravegheze în mod special... sau asta le spune tuturor celor care dau de bucluc?”

Era o întrebare justificată, iar Alec primi răspunsul rapid. Deoarece, atunci când sosi cu întârziere la următoarea oră, de matematică, descoperi că doamna Seward îi păstrase un loc în primul rând, drept în mijloc.

Iar când ajunse la ora a treia, ora de arte ale limbajului a domnului Brock, găsi din nou în prima bancă

un loc cu numele lui pe el. Alec fu impresionat de puterea directoarei de a acționa la distanță și de a-l face să stea unde voia ea.

Însă acest plan de așezare nu era doar opera directoarei. Cu mult înainte ca doamna Vance să vorbească cu ei, noii lui profesori decisese deja că Alec Spencer avea să stea în față și central la fiecare oră – zi de zi, toată clasa a șasea. Și exista un motiv pentru asta.

În spatele ușilor închise ale cancelariei, Alec era celebru. Cel puțin o dată pe săptămână în ultimii patru ani, unul dintre profesorii lui trântise ceva de genul „Îl știți pe Alec Spencer, care stă tot timpul cu nasul într-o carte? Îi place enorm să citească, dar mă scoate din *minți!*” Iar cu doi ani în urmă, doamna Vance adăugase o notiță specială în *Ghidul părinților și elevilor* – și toți profesorii numiseră acest paragraf Regula lui Alec:

LECTURA CĂRȚILOR DE LA BIBLIOTECĂ SAU
A ALTORA ÎN AFARA MANUALELOR ÎN TIMPUL
ORELOR ESTE ÎNGĂDUITĂ NUMAI ATUNCI CÂND
PROFESORUL PERMITE ACEST LUCRU. TOȚI ELEVII
TREBUIE SĂ ACORDE ATENȚIE SPORITĂ ȘI SĂ
PARTICIPE PE DEPLIN LA TOATE ACTIVITĂȚILE OREI.

Însă Regula lui Alec fusese un eșec total. Nu reușise să schimbe comportamentul aceluia copil pentru care fusese elaborată.

Totuși, în această primă zi de școală, tratamentul primei bănci funcționa pentru Alec – mai ales după ceea ce-i spusese doamna Vance la întâlnirea lor. Alec nu voia să-și petreacă următoarea vară închis într-o sală de clasă și, de la a doua oră încolo, nici nu-i trecu prin cap să încerce să citească.

La matematică, doamna Seward ținuse un discurs despre „Viitor” – despre faptul că matematica era fundamentul atât de multor cariere. Alec ascultase fiecare cuvânt al ei.

În ora de arte ale limbajului, domnul Brock vorbea despre diversele tipuri de eseuri pe care aveau să le scrie la gimnaziu și liceu și despre faptul că fiecare elev trebuia să se pregătească pentru toată acea muncă grea care urma. Din nou, Alec fusese foarte atent și își luase notițe minuțioase despre cum se organizează un eseu de cinci paragrafe. Statul în față chiar era util.

Apoi, la ora a patra, de științe, doamna Lowden începu cu un discurs susținut de diapozitive care semăna mult cu cel de la matematică, numai că acesta era despre faptul că fizica, chimia și biologia erau cheile celor mai bune cariere din „Viitor”. În sală fusese

făcut întineric ca să vadă toată lumea ecranul, și cam la două minute după începutul discursului, Alec încetă să mai fie atent și începu să se gândească la *Regele cel mare*, la faptul că toate Cronicile din Prydain duseseră la această carte... iar Taran devenise un războinic adevărat... la cum era să mânuiești o sabie adevărată, și cum era fiecare bătălie...

— Alec – nu ești de acord?

Doamna Lowden îl privea lung în ochi. Alec clipi și spuse:

— A, da... sigur, sunt de acord.

— Bine, spuse ea. Pentru că aș vrea ca *tu* să fii cel care ține lista conceptelor speciale pe care va trebui să le analizăm înaintea testelor statale din martie și aprilie. O să-ți fac puțin loc pe panoul cu anunțuri.

În clasă urmă o rafală de râsete pe care doamna Lowden le amuți cu o privire. Alec se îndreptă de spate. Simțea că i se încălzește fața și își promise că n-o să mai viseze cu ochii deschiși. Urmărirea conceptelor esențiale la ora de științe avea să fie o sarcină jalnică... dar doamna Lowden ar fi putut să-l ridice de pe locul lui și să-l trimită la doamna Vance. Ceea ce ar fi fost mai rău – *mult* mai rău.

Manualele păreau mai groase ca oricând și, de la o oră la alta, ghiozdanul lui Alec deveni tot mai greu.

Era primul an în care trebuia să schimbe clasele, iar repezirea către o sală diferită la fiecare cincizeci și șapte de minute îl făcu să se simtă ca într-o cursă cu ștafetă. Și, bineînțeles, toți profesorii care predau materii principale dădură teme.

Alec așteptase cu nerăbdare prânzul – în cantină sau afară, pe terenul de joc, avea întotdeauna puțin timp să citească. Nu și astăzi. Cozile de la cantină păreau mai lungi și mai lente și abia avu timp să înfulece o farfurie de spaghete și să înghită niște lapte înainte să se audă soneria. Apoi trebui să-și verifice orarul și să se grăbească spre celălalt capăt al cădirii pentru studii sociale – auzise că doamna Henley era foarte strictă în privința punctualității.

Schimbarea claselor făcea ca totul să pară nou astăzi și, chiar dacă Alec se simțea stresat, noutatea era în același timp însuflețitoare. Dar la sfârșitul zilei, când ajunse înapoi în sala lui de clasă, toată însuflețirea se topise. Alec era năuc și epuizat mental, și știa de ce are nevoie. Trebuia să plonjeze într-o poveste și să rămână acolo, complet singur într-o carte minunată.

Când soneria anunță sfârșitul orelor, la 14:53, Alec țâșni afară. Funcționând integral pe pilot automat, își aruncă ghiozdanul pe un umăr, parcurse

impleticit coridoarele, ieși pe ușa școlii și se duse la locul obișnuit de unde lua autobuzul.

Se așază direct pe trotuar, deschise *Regele cel mare* și începu să citească. Dar după doar câteva propoziții, simți o împunsătură ascuțită în umăr. Ridică privirea, tresărind și pe jumătate orbit de soarele după-amiezii. Era fratele lui mai mic, Luke.

— Dispari! se răsti Alec, întorcându-se la cartea lui. Luke îl înghionti iar cu colțul iPad-ului său.

— Unde ar trebui să fii acum?

— Tu unde crezi? spuse Alec. Aștept autobuzul – și uite că vine.

— Nu, spuse Luke. Mai gândește-te.

Alec privi drept în față o clipă, apoi zise:

— A... *ahh!* Așa e! Am uitat!

Sări în picioare, își înșfăcă ghiozdanul și o luă înapoi spre școală în urma lui Luke. Luke alerga, așa că Alec trebui să meargă mai repede ca să țină pasul.

Acum își amintea conversația de la cină din urmă cu câteva săptămâni, numai că el mâncase, citise și ascultase în același timp... dar mai ales citise. Era o carte cu Puștiul Plângăcios, așa că pe lângă asta mai și râdea.

Dar își aminti că părinții lui îi explicaseră că în septembrie aveau să înceapă amândoi o slujbă nouă – la

companii diferite de lângă Boston. Ceea ce însemna că amândoi trebuiau să meargă cu mașina la muncă în fiecare zi.

Părinții lui erau programatori și, în ultimii unsprezece ani, lucraseră de acasă. Așa că era o schimbare importantă. Și, cum niciunul dintre ei nu avea să ajungă acasă înainte de ora cinei, Alec și Luke fuseseră înscriși în Programul Zi Prolungită – trei ore suplimentare la școală în fiecare după-amiază.

În timp ce se grăbea în spatele fratelui său, Alec se simțea oarecum încântat de el însuși. Chiar dacă nebunia primei zile de școală îl făcuse să uite și chiar dacă nu îi erau clare în cap toate detaliile, *surprinsese* majoritatea ideilor importante – adică așa cum se simțea atunci când dădea teste la mate... și teste la științe, artele limbajului și studii sociale. Numai că *asta* trebuia să se schimbe – iar când scrisoarea doamnei Vance ajungea acasă, aveau să iasă scânteii... scânteii neplăcute.

Când ajunseră în locul în care cele două coridoare principale se intersectau, Luke se opri.

— Cum de-ai venit să mă cauți în stația de autobuz? întrebă Alec.

— Fiindcă aseară, după cină, mama m-a rugat să mă asigur că te duci unde trebuie.